

— Какво да правя? Да ги пусна ли? Дойдохъ тебе да питамъ.

Свети Петъръ чакаше отговоръ. Той бѣше разтревоженъ. Толкова много вѣкове управлява Рая, ала такова размирие не бѣше му се случвало до сега.

Въ това врѣме откъмъ Ада се зачу страшенъ шумъ. Шумътъ растѣше, усиливаше си и се обърна въ бѣсенъ ревъ.

— А това какво ли е? плахо попита св. Петъръ и втренчи погледъ къмъ Ада, обиталището на грѣшнитѣ.

Бързо долетѣха група дяволи начело съ тартора си.

— Всесилни повелителю, обърна се тарторътъ къмъ Господа, — отъ тебе чакамъ и прося помощъ. Азъ не можахъ да надвия. Моята дяволска сила се изгуби. Всички мои легиони излѣзоха безсилни срѣщу българитѣ, които, о ужасъ!, избѣгаха отъ моето владѣние, Ада, и отлетѣха къмъ България. Моитѣ другари се спуснаха да ги прѣслѣдватъ, но не могатъ ги пърна. Господи! Господи! Дѣ оста на моята сила?

Господъ стоеше замисленъ и нищо не отговаряше.

— Какви сж тия българи? попита едно ангелче, което стоеше до трона Господень.

— Чуденъ народъ. Обича лудо родината си: ето, сѣнки сж вече станали и пакъ искатъ да вървятъ къмъ своето отечество, за него тѣ сж готови на нови изпитания, на нова смъртъ. . . — отговори св. Петъръ.

— Помогни ми, Господи, азъ загинвамъ; моята